

Іван Кучерявий

Михайло Петренко

1

У неділю раненько,
Рано, до схід сонця
Ой журилася Грициха,
Сівши у віконця,
І смутними оченьками
За Самар гляділа,
У те поле безконечне,
Де Саур-могила.
З того краю далекого
Сина сподівалась,
Не раз, не два, його ждучи,
Слізьми умивались.
Давно пішов з козаками
У степ на татарів;
І немає об них вісті,
Мов у воду впали.
Полетіли на врагових
Сизими орлами,
Не дай боже на чужині
Лягти головами,

2

Не сон схилив головоньку
На білії руки;
Ой упала, схилилася
Од тяжкої муки.
Ой згадавши сина,
Мужика згадала;
Серце кров'ю облилося,
Вона плакати стала.
Не год же він у неволі
У польській Вкраїні:
Ще попався вражим ляхам
При лихій годині,
У ту пору, в ту годину,
Як Буш руйнували;

Відтіль взяли сердешного
З грізними синами.
Ллються сльози з очей смутних,
Як дощик той з хмари;
Лились довго, виливались,
Потім перестали!

3
Не ввій вітре, не ввій, буйний,
На самарські лози,
Лучче повій на Грициху
Та звій з очей сльози, —
Та звій з Самар, нехай плинуть
Щоб сліз дарма не тратила
Вона за дочкою.
Опустила її з братом
В далеку дорогу,
Аж на Донець в Святі Гори,
Помолиться богу;
І жде, не дождеться,
А матері мука;
Чи хто стукне, чи хто грякне,
Так серце й застука.
"О, крий боже голубоньку
В дорозі від лиха..."
Та й здохнула тяжко, важко
По дочці Грициха;
Бо скучно їй, одна дома,
Ні з ким розмовляти
І нікому, старесенькій,
Порадоньку дати.

4
Не все гудуть буйні вітри,
Не все стогне море;
Отак в серці після лиха
Не вік живе горе.
Настає свята година.
Та свята минута:
В ту пору не наляже
На серденько смута,

І на душі тихо стане,
Як там під зірками;
Тоді, тоді невідоме
Щось робиться з нами!
Душа, очі, наше серце
Так і льнуть до неба;
Тоді чоловік спізнає,
Що молитися треба!..
Довго, довго у віконця
Грициха сиділа;
Потім встала, до образів
Свічки посвітила,
Перед іконами святими
Вона ниць упала;
За мужика і за дітей
Молитися стала.
Її печаль і молитва
Богом прийнялася,
Бо там, в степу за Самар'ю,
Кура піднялася!..